

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. K.**,
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR;

zastoupen advokátkou JUDr. Kateřinou Šálkovou,
sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 6, Praha 3,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 Eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2020, č. j. KRPA-58120-10/ČJ-2020-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v podané žalobě namítá nepřiměřené omezení jeho osobní svobody.
3. Žalobce uvádí, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku se stanovením doby k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které má odkladný účinek a až do zadržení, se domníval, že na území ČR pobývá legálně, neboť neobdržel rozhodnutí o odvolání.
4. Skutečnost, že mu údajně bylo doručeno rozhodnutí se zamítavým stanoviskem, se dozvěděl až následně na ústředí v den zadržení. Dané potvrzuje i stanovisko státní zástupkyně pro Prahu 5, neboť i ona konstatovala, že není možné prokazatelně určit, jak a jakým způsobem bylo rozhodnutí žalobci doručeno. Žalovaná ani následně způsob doručení neprokázala. Tím byl porušen § 169a zákona o pobytu cizinců, který stanoví postup doručování.
5. Při zadržení dne 17. 2. 2020 předložil žalobce platný cestovní pas. Ztráta jeho cestovního dokladu nebyla definitivní, stále se jej pokoušel dohledat a řešil tento problém na ambasádě. Absence tohoto dokladu podle žalobce není dostatečným důvodem pro rozhodnutí, že na území pobývá neoprávněně, neboť jeho doklad je stále platný. Žalobce ztratil také své polské vízum, kdy si nebyl vědom přesného data skončení platnosti dokladu. Tuto skutečnost rovněž řešil na ambasádě, kdy bez pasu si nemohl jet platnost víza prodloužit, který žádá vydat.
6. Žalobci bylo sděleno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 9. 10. 2019 a stalo se vykonatelným dne 30. 10. 2019. Žalovaná nebyla schopna mu prokazatelně uvést, jakým způsobem mu rozhodnutí mělo být doručeno, pravděpodobně to mělo být vyvěšením na úřední desce. Žalovaná chybně dovozuje, že žalobce mařil řádné doručení rozhodnutí o vyhoštění, v řízení o správním vyhoštění sice uvedl chybnou adresu P. č. p. 44, ačkoli správné č. p. je 43, avšak neúmyslně.
7. Žalobce namítá, že vlastník nemovitosti č. p. 44 žalobce nezná, žádný dokument ohledně žalobcova řízení neobdržel, neboť pokud by se tak stalo, směřoval by doručení k žalobci. Žalobce v této souvislosti navrhuje vyslechnout vlastníka uvedené nemovitosti za účelem prokázání, zda se žalovaná snažila dané rozhodnutí doručit. Dále žalobce navrhuje prověřit, zda skutečně bylo rozhodnutí doručeno vyvěšením na úřední desce. Pokud nikoli, je názoru, že mu rozhodnutí mělo být dne 17. 2. 2020 pouze fyzicky předáno, a nemělo naopak v žádném případě dojít k jeho zajištění. Žalované nelze přisvědčit v tom, že by se žalobce vyhýbal doručování písemností a že by se mohl vyhýbat opuštění území, neboť na adrese P. č. p. 30, kde přechodně pobývá, si převzal rozhodnutí o udělení pokuty za dopravní přestupek.
8. Vlastník nemovitosti č. p. 43 podle žalobce potvrdí, že na této adrese žalobce pobývá. Zároveň žalobce přechodně pobývá též na adrese č. p. 30, kde se s přítelkyní, která je vážně nemocná samoživitelka, stará o jejího syna.
9. Žalovaná podle žalobce pochybila, pokud namísto aplikace zvláštních opatření přistoupila k zajištění žalobce. Žalobce se zdržuje na adrese P. 43 a č. p. 30, bylo tak možné opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nedisponuje finančními prostředky, které by mohl složit, aby mohlo být užito zvláštní patření dle písm. b) uvedeného ustanovení, jelikož vypomáhá rodině přítelkyně s údržbou nemovitosti, avšak navrhuje, že uvedené prostředky složí jeho právní

zástupkyně. Žalobce nesouhlasí s žalovanou, že by byl nedůvěryhodný a není proto možné, užít opatření dle písm. c) uvedeného ustanovení spočívající v povinnosti hlásit se osobně policii. Žalobce se domnívá, že pro toto opatření podmínky plně splňuje, což prokazuje mj. svou součinností v uvedeném řízení o přestupku, kde převzal rozhodnutí o jeho dopravním přestupku. Chybné uvedení č. p. 44 u výsledku mohlo být zapříčiněno nedorozuměním, kdy žalobce protokol nečetl a podepsal. Následně došlo k mylnému závěru žalované, že je nekontaktní. Žalobce dále popírá, že by v případě, že by nebyl zadržen, nadále v ČR pobýval neoprávněně, neboť si nebyl vědom doručení rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce je též názoru, že mu mohlo být uloženo opatření dle § 123b odst. 1 písm. d), neboť se může zdržovat na některé z uvedených adres a má též platný cestovní doklad.

10. Žalobce doplňuje, že svou přítelkyni v řízení o správním vyhoštění zmínil pouze okrajově z důvodu, aby jí nezpůsobil nějaké problémy. Zároveň neuvedl obavy z návratu na Ukrajinu, neboť jeho otec je politicky aktivní, čímž by mohl v této souvislosti vyvolat nějaké potíže. Žalobce doložil čestné prohlášení vlastníka nemovitosti P. č. p. 43, dle kterého žalobce na této adrese pobývá, kdy zároveň přechodně bývá též na adrese č. p. 30 u přítelkyně, a v budoucnu mají v plánu se sestěhovat. Doložil též čestné prohlášení přítelkyně dokládající jejich partnerské soužití.
11. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
12. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili, a soud neshledal nezbytným nařídít jednání o věci samé, jelikož soud nevyhověl návrhu na provedení výsledku svědků.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
16. Dne 17. 2. 2020 bylo kontrolou zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně. Bylo zjištěno, že bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právním moci dne 9. 10. 2019 a dne 30. 10. 2019 se stalo vykonatelným. Obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5 nedala souhlas s jeho zadržením, neboť nebylo možné prokazatelně určit, jak a jakým způsobem bylo rozhodnutí žalobci doručeno.
17. Dne 17. 2. 2020 byl sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém žalobce uvedl, že si je vědom, že mu dne 27. 2. 2019 bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 rok. Není si vědom, že by mu bylo doručeno rozhodnutí o odvolání proti uvedenému rozhodnutí. To mohlo být zapříčiněno uvedením chybné adresy, kdy správná adresa je buď P. č. p. 43, nebo č. p. 30, nikoli č. p. 44, jak uvedl předtím správnímu orgánu. Finanční prostředky na odcestování má. Žádné překážky vycestování žalobce neuvedl. Finanční prostředky na složení za účelem zvláštního opatření nemá.

18. Žalovaná v rozhodnutí ze dne 17. 2. 2020 uvedla, že je přesvědčena, že žalobce svým jednáním mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalované pobýval žalobce prokazatelně na území ČR neoprávněně od 30. 10. 2019 do 17. 2. 2020, kdy byl zadržen. Žalovaná má za to, že problémy ohledně doručení rozhodnutí o odvolání zapříčinil žalobce tím, že neuvedl správnou adresu, je přitom jeho povinností, aby uváděl adresu, kam je mu možné doručovat. Žalobce nesplnil svou povinnost vycestovat a žalovaná se domnívá, že by mohl toto jednání opakovat. K rodinným vazbám žalovaná uvedla, že tyto byly již předmětem zkoumání v řízení o správním vyhoštění, přičemž žádné překážky vycestování zjištěny nebyly. Žalobcova rodina žije na Ukrajině, v ČR žádné vazby nemá, vyjma přítelkyně, kdy se však jedná zjevně o krátkodobou známost, pokud ji ani neuvedl jako osobu, se kterou by žil ve společné domácnosti, a dále ani neuvedl, že by jeho vycestováním mohlo být nepřiměřené zasaženo do jeho soukromých či rodinných vazeb. Žalovaná tak naopak dovozuje účelovost tvrzení žalobce v kontextu správního řízení o vyhoštění, kdy žádný důvod, který by měl opuštění ČR bránit, neuvedl, mimo fakt, že se nechce na Ukrajinu vrátit.
19. Z jednání žalobce lze dovodit, že je velmi pravděpodobné, že bude i nadále porušovat právní řád ČR. Aplikaci mírnějších opatření považuje žalovaná za neúčelnou. K možnosti dle § 123b písm. a) žalovaná konstatovala, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce splnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a hlásit její změnu. Žalobce sice adresu nahlásil, avšak na ní se nezdržuje, jak sám uvedl. Jím uvedené adresy navíc neskýtají záruku, že se na nich bude skutečně zdržovat. Adresy jsou naopak patrně účelové s cílem krátkodobého pobytu, kdy se žalobce může stát nedohledatelným. Možnost použití opatření dle písm.) b) je vyloučena, neboť žalobce nedisponuje adekvátními peněžními prostředky. Taktéž možnost dle písm. c) není možná, neboť žalobce neskýtá dostatečnou záruku, že bude ochoten vycestovat. Žalobce jednak nevystoupal na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy si musel být vědom, že musí být v případě potřeby příslušných orgánů kontaktní. Ani zvláštní opatření dle písm. d) nelze uložit. Žalovaná uzavřela, že z jednání žalobce je evidentní, že neměl v úmyslu vycestovat. Zajištění považuje za zcela přiměřené, jakož i dobu v délce 30 dní, která byla stanovena za účelem realizace vyhoštění.
20. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“
22. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl

uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.

23. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.*“
24. Soud předně konstatuje, že neshledal v rámci správního řízení porušení žádných ustanovení právních předpisů a neshledal ani deficit v postupu žalované. Rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
25. Žalobce namítá, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání proti správnímu vyhoštění, přičemž nesprávnou adresu uvedl omylem.
26. Ze správního spisu o vyhoštění vyplývá, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně uvedl adresu P. 44, v odvolání neuvedl žádnou adresu, na základě čehož bylo doručení rozhodnutí o odvolání marně doručováno na adresu P. 44 i na adresu v zemi původu. V souladu s § 25 odst. 2 s. ř. bylo žalobci doručeno veřejnou vyhláškou, kdy oznámení o možnosti si písemnost vyzvednout správní orgán zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup dne 24. 9. 2019. Soud neprovedl žalobcem navržený výslech majitele domu P. 44, zda bylo na danou adresu doručováno, neboť není sporné, že se žalobce na dané adrese nezdržoval, proto jakékoli zjišťování doručování na nesprávnou adresu je bez právní relevance, nehledě k tomu že postup doručování je prokázán závadou na doručence. Nebyly naplněny podmínky dle § 25 odst. 3 s. ř., proto podmínkou pro doručení vyhláškou nebylo vyvěšení na úřední desce příslušného obecního úřadu, jak se nesprávně domáhá žaloba. Shodně je bez právní relevance, zda žalobci byla známa existence rozhodnutí o odvolání, neboť naopak je rozhodné, že rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci a že žalobce výslovně uvedl, že nehodlá vycestovat. Vzhledem k řádnému doručení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci marně uplynula lhůta k podání žaloby proti vyhoštění, tudíž zjevná opožděnost podané žaloby nebude mít odkladný účinek a nezaloží tak fikci pobytového oprávnění.
27. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že v jeho případě bylo přistoupeno k omezení osobní svobody, ačkoli podle něj měla žalovaná možnost uložit mu některé ze zvláštních opatření předpokládaných § 123b zákona o pobytu cizinců.
28. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.

29. V rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017 Nejvyšší správní soud uvedl: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. “... „Rozšířený senát tedy shrnuje, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“
30. Žalovaná se vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu, a odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením.
31. Soud se nejdříve vypořádal s námitkou poskytnutí finanční i osobní záruky jeho právní zástupkyní i majitelem domu, ve kterém se žalobce zdržoval. Soudní přezkum zajištění cizince je i nadále pouze soudním přezkumem, nikoli jeho pokračováním, platí tak obecně zásada vázanosti skutkovým stavem ke dni vydání rozhodnutí o zajištění (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soudní přezkum není pokračováním přezkoumávaného správního řízení o zajištění cizince. Zároveň v řízení o žalobě proti zajištění soud nečiní přezkum již uloženého správního vyhoštění. Ve správním řízení o zajištění žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky ke složení finanční záruky, závěr žalované o vyloučení aplikace § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak má oporu ve skutkovém stavu ke dni rozhodování žalované. Možnost nově složit finanční záruku je novou skutečností, která může být důvodem pro podání žádosti o propuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců nebo § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, avšak nikoli skutečností, ke které by soud byl oprávněn přihlídnout v rámci soudního přezkumu. A to již z „praktického“ hlediska, soud není oprávněn měnit rozhodnutí žalovaného (uložení zvláštního opatření je změnou), zároveň nelze případně zrušit rozhodnutí o zajištění, jestliže není finanční záruka složena u žalované, přičemž by i takové složení vyžadovalo komunikaci mezi soudem a žalovanou, což v dané věci bylo více než ztíženo vadou žaloby, která neobsahovala plnou moc advokátky žalobce (nebyla součástí žaloby podané k soudu ani v duplicitně podané žaloby u správního orgánu, tedy nebyla součástí správního spisu, jak tvrdil žalobce). Naopak zrušení rozhodnutí o zajištění bez složení finanční záruky by vedlo k tomu, že zajištění cizince by bylo zrušeno bez poskytnutí záruky a její dodatečné vymáhání by nemělo ani oporu v zákoně o pobytu cizinců. Nově vzniklá schopnost cizince složit finanční záruku není okolností, která by prolamovala princip vázanosti soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, aniž by bylo porušeno právo žalobce na efektivní soudní přezkum dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Zároveň se

však soud zcela ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 170/2019 – 50 o rozporu lhůty k podání žádosti o propuštění na základě nových skutečností a o přednostní aplikaci čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (bod 51 rozsudku NSS).

32. K poskytované společenské záruce právního zástupce i vlastníka nemovitosti užívané žalobcem (dále jen „vlastník nemovitosti“) soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců nezná institut společenské záruky namísto zajištění cizince.
33. Soud se ztotožňuje s argumentací žalobce, že jím dříve uvedená nesprávná adresa P. 44 nebyla záměrem, nýbrž omylem. Pokud by se chtěl cizinec vyhýbat doručení rozhodnutí o vyhoštění, resp. tímto protahovat správní řízení, nebude uvádět adresu, která je v zásadě identická se skutečným místem faktického pobytu, nýbrž uvede zcela jinou adresu, která vyloučí účinné doručení např. v důsledku dobré znalosti místních poměrů doručujícím orgánem. Prohlášení vlastníka nemovitosti je relativizováno rozporem v tvrzení žalobce a vlastníka. Vlastník v prohlášení uvedl, že žalobce dům užívá bezplatně, dané je v rozporu s tvrzením žalobce ve správním řízení (o zajištění i o vyhoštění) o úplatném užívání domu. Přesto má soud tímto tvrzením ve spojení s uvedením přítelkyně ve správním řízení za prokázané, že žalobce se zdržoval na adrese P. 43, kdy tento dům přímo sousedí s domem v užívání přítelkyně žalobce. V tomto směru tak není zcela přílehavá argumentace žalované o pobytu žalobce, přesto však závěr o nemožnosti přijetí zvláštních opatření namísto zajištění ob stojí v důsledku důvodu zajištění a postoje žalobce k jeho vycestování.
34. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: *„Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“* Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti. *„Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohroží výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo*

druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).

35. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění – zde vycestování do země původu. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. V případě již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. A z podání vysvětlení ve správním řízení v dané věci také jaký je i současný postoj žalobce, kdy žalobce uvedl, že nechce vycestovat do země původu.
36. Žalovaný při posuzování podmínek pro zajištění hodnotil chování žalobce, který si byl vědom mu uloženého být nepravomocného správního vyhoštění, a přesto neučinil žádné přípravné kroky k vycestování, přičemž ve správním řízení neprojevil vůli vycestovat, ba právě naopak. Uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), c), d) zákona o pobytu cizinců tak soud shodně se žalovanou nepovažuje za dostatečně účinné pro realizaci vycestování žalobce. Žalobce sice už disponuje cestovním dokladem, jehož absence byla důvodem pro jeho správní vyhoštění, ale nadále nedisponuje pobytovým oprávněním, kterým v zásadě nedisponoval nikdy, protože jeho účel pobytu na území nebyl turistický ale pracovní, jak sám uvedl. Soud nepochybuje o charakterových rysech žalobce, jak je akcentováno v žalobě i v prohlášení vlastníka nemovitosti, ale jde o skutečnost nevýznamnou, neboť zajištění cizince je opatřením, jehož účelem není cizince „potrestat“, ale vytvořit podmínky pro výkon správního rozhodnutí, konkrétně pro vycestování cizince z území ČR.
37. Žalobce v rámci námitky nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života dále doplnil své již v podání vysvětlení při zajištění uvedené tvrzení o existenci partnerského vztahu uvedením adresy přítelkyně, jejím zdravotním stavem a z toho plynoucí intenzity péče o její dítě. Žalovaný k tvrzení o partnerském vztahu přihlédl, avšak vzhledem ke krátké době vztahu neshledal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud oproti žalované je opatrný v jednoznačné argumentaci vyvěrající z absence tvrzení cizince o nevedení společné domácnosti a absenci zásahu do rodinného života, neboť jde ve svém důsledku o hodnocení právní, jemuž cizinec i se znalostí českého jazyka nemusí řádně porozumět. Avšak nelze popřít povinnost cizince tvrdit rozhodné skutečnosti ve správním řízení (srovnej NSS č.j. 6 Azs 170/2019-50, bod 46, č.j. 3 Azs 124/2019 -31 bod 21, 25 a tam uvedený odkaz na další judikaturu NSS). Správní orgány provedly úvahu přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění. Vzhledem ke krátké lhůtě k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění má žalovaná omezený prostor k dalšímu zjišťování intenzity zásahu, jehož změna není vyloučena, avšak v dané věci k takové změně nedošlo. Jehož předmětem správního řízení bylo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, bylo splnění podmínek pro budoucí správní vyhoštění posuzováno pouze předběžně. Ve správním řízení o vyhoštění žalobce netvrdil existenci partnerského vztahu, což odpovídá i tvrzení jeho družky

v prohlášení ze dne 19. 2. 2020 („udržuji dlouhou řadu měsíců partnerský osobní vztah..., ...takto žijeme bez přestávky řadu měsíců...). Několikaměsíční partnerský vztah založený po byt nepravomocně uloženém správním vyhoštění není natolik zásadní skutečností, aby založila nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 8 Azs 233/2017-30: *„Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.“*

38. Záměr uzavřít sňatek přítelkyně se žalobcem je stále pouze záměrem a vzhledem k osobnímu stavu žalobce (v protokolu o vysvětlení uvedl, že je ženatý) není bez překážek. Ve správním řízení žalobce neuvedl zdravotní postižení družky, je tak otázkou, zda dané lze doplnit až v soudním řízení, ačkoliv takto mohl uvést ve správním řízení. Soud má za to, že i zásadní zdravotní obtíže jeho přítelkyně a tím i jeho významnější úloha o péči syna družky není nadále skutečností, která by vyloučila jeho vycestování ve smyslu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a to nejen z důvodu délky vztahu vzniklého po nepravomocném uložení správního vyhoštění, ale i s ohledem na přítomnost rodičů přítelkyně. Přítelkyně, resp. její dítě, tak není odkázáno na péči žalobce, který se zde dlouhodobě zdržuje bez oprávnění k pobytu, vykonává výdělečnou činnost bez oprávnění k tomu potřebnému a nemá zdravotní pojištění.
39. Vzhledem k rozmanitosti a nepředvídatelnosti možných okolností je vždy „nejisté“ zevšeobecňovat, ale pokud cizinec nehodlá respektovat uložené správní vyhoštění, aniž by mu v tom bránila objektivní překážka nebo nová okolnost vylučující vyhoštění (srovnej § 122 zákona o pobytu cizinců), budou obvykle dány podmínky pro jeho zajištění, kromě již uvedené vysoké finanční záruky. Zajištění cizince je součástí procesu regulace pobytu cizinců a navazuje také na rozhodnutí o správním vyhoštění v případě jeho nerespektování cizincem, proto je nutné jej takto vnímat. Sice nikoli automaticky, ale zase nikoli způsobem popírající účel správního vyhoštění. Žalobce uvedl, že nehodlá vycestovat, z toho lze důvodně usoudit, že takový úmysl nebude omezen pouze na pasivní rezistenci vykonatelného správního vyhoštění, zejména po zkušenosti se zadržením a následným zajištěním. Lze tak důvodně předpokládat, že žalobce v souladu se svým záměrem zde zůstat bude mařit nadále správní vyhoštění a to i úkony k tomu vedoucí, proto soud shodně se žalovaným dospěl k závěru, že případné zvláštní pobytové opatření (§ 123b odst. 1 písm. a), c), d) zákona o pobytu cizinců) by nenaplnilo požadovaný účel a žalobce by se žalovaným nespolečně pracoval ve smyslu vycestování. Věrohodnosti žalobce nesvědčí v žalobě nově uváděné nespecifikované a ve svém důsledku nesrozumitelné obavy z návratu do země původu, přestože tyto následky ve správním řízení výslovně vyloučil.
40. Napadené rozhodnutí v souladu s výše uvedeným splňuje všechny náležitosti, tak jak je vyžaduje § 68 odst. 3 s. ř., zejména s ohledem na skutečnost, že žalovaný správní orgán je povinen o těchto věcech rozhodnout ve velmi krátkých zákonných lhůtách.

41. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. března 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce